

Леся РОМАНЧУК

ГРАВІТАЦІЯ

Книга друга

ТЕРНОПІЛЬ
НАВЧАЛЬНА КНИГА – БОГДАН
2004

ББК 84(4Укр)6
Р69

Романчук Л.

Р69 Гравітація: Коктейль-казка. У 4 кн. Книга друга. Гра 3.—
Тернопіль: Навчальна книга – Богдан, 2004.— 240 с.
ISBN 966-692-363-7

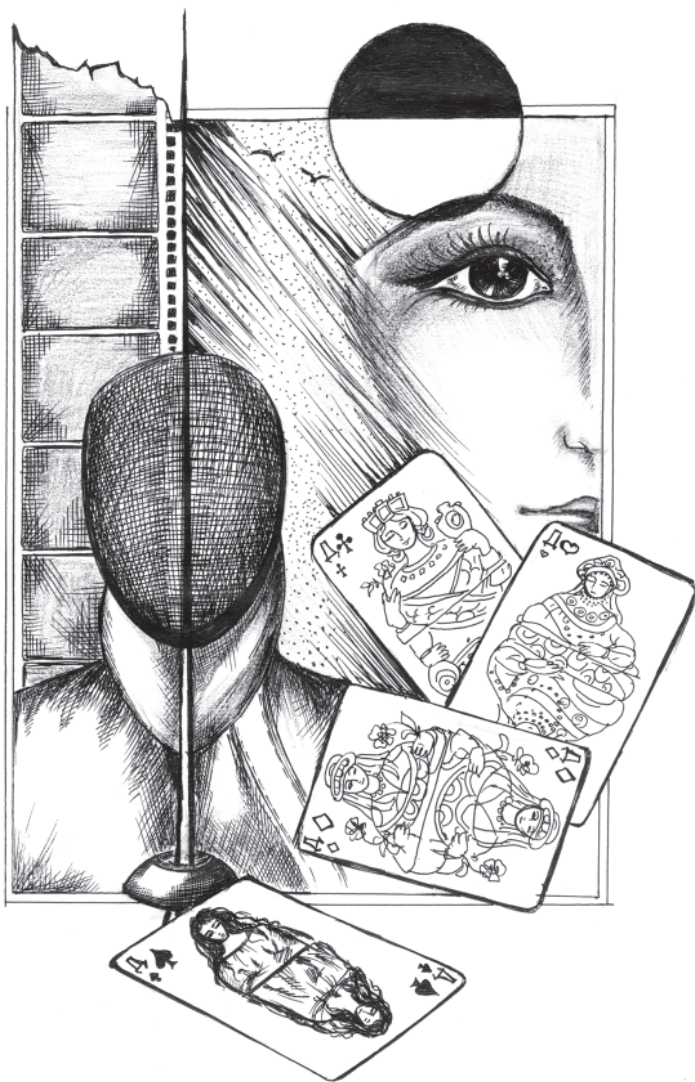
Нова книга Лесі Романчук “Гравітація. Гра 3” сповнена вигадки та ... життєвості. Хитросплетіння долі, кохання і зрада, гріх і покута, гармонія та дисгармонія — все переплелось в калейдоскопі подій, простору і часу. Перед нами містичні та цілком реальні герої, минуле і теперішнє, реалізм і романтизм, приземленість і символічність.

ББК 84(4Укр)6

ISBN 966-692-363-7

© Романчук Л., 2004
© Навчальна книга – Богдан, макет,
художнє оформлення, 2004

ГРА ТРЕТЯ

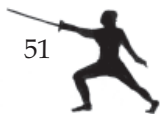
Він плив. Плив довго і тяжко. Вода, чорна, як асфальт, важка, мов ртуть, слизька, мов полірований граніт, тікала з-під рук, не даючи просунути-ся далі, крутила на місці, тримала у собі, не дозволяючи ані випірнути, ані потонути. “До-по-можіть!” — волав закритий рот розпачливо й нечутно, бо вода, слизька, мов брехня, важка, мов печаль, чорна, мов спогади, вливалася до вуст і виходила крізь мозок, вимиваючи останню волю до порятунку. Його могутні руки загібали, спершу владно й рішуче, а потім все слабше, пругке й безмежне тіло води, а воно, зникнувши в одному місці, одразу виникало в іншому, безсмертне й неподільне. Води не було тільки там, де перебував він, її це дратувало, вона намагалася виштовхнути його із себе, а коли це не вдалося, вирішила зручно влаштувати його на дні, де мирно сусідили уламки старовинних і сучасних кораблів, античних статуй, людських скелетів та абсолютно живі й цілі

риби з не надто мудрими очима, корали химерних форм, морські зірки, актинії, краби, лангусти, морські їжаки, коники, змії, чорти — усе, що у воді жило і нею живилося й дихало. Він теж дихав нею. Вода з кожним помахом рук і ребер втягувалася у відкриту рану навпроти серця і виходила десь на спині, мов фонтан у кита. Водною, важкою, мов життя, вислизало з його легенів, рук, ніг, серця й мозку життя, важке, чорне і слизьке, мов вода.

Він пручався, борсався, плив без зупинки і перепочинку, не роблячи при тому ані поруху, ані кроку. Усі пручання й борсання існували тільки в його затопленому важким і чорним мозку, який єдиний жив з усього досконало складеного тіла.

Інколи він літав. Легко й без зусиль, не змахуючи ні крилами, ні руками, отак висів собі у повітрі, прозорому й блакитному, не боровся з ним так само, як і з водою, бо повітря було всюди, де не було води і не було його. Але повітря не дратувало те, що там, де було його тіло, відсутнє було повітря. Воно прощало йому, бо не було таким жадібним, як вода. Тому в повітрі, легкому й прозорому, він теж був легким і прозорим, та це ніяк не відбивалося зовні — досконале чоловіче тіло без жодних ознак боротьби з водою, повітрям чи вогнем не пливло, не літало, не горіло — лежало собі лежма ані руш... Воно не відчувало голоду, спраги,

Нікому не потрібен. Хто ж прийде тебе навідувати? Інесса? Її чоловік на клапті розірве, якщо дізнається. Та й роботи зараз багато, готується до відбіркових на чемпіонат Європи. Не до нього їй. Тамара? Ця могла б. Мабуть, закрутилася зі своїм бізнесом десь за кордоном. Анжела? Ну, її без охорони з дому не випускають після того скандалу.

Годинникова стрілка добігла до п'ятої прудко. Голос у слухавці, хоч як намагався бути сухим і діловим, все одно тремтів.

— Олександро Григорівно, де мені на вас чекати?

— О шостій, на тролейбусній зупинці недалеко від моєї роботи. Знаєте?

Він знав це місце. О шостій людей там буде безліч. Спосіб не новий: вона випадково стоїть на зупинці, чекає на тролейбус, він випадково...

Зовсім випадково в машину слідом за Шурою ускочив іще один випадковий мисливець за випадковими безкоштовними таксі — балакучий і липучий, мов солодка вата, колега по роботі, заступник прокурора Юрій Федорович Громов, він причепився супроводжувати Шуру від самого кабінету і набрид своїми теревеннями.

— Щастить вам, Шуронько, он які машини зупиняються, як водій бачить гарну жінку! Може, запросите на каву?

— Краще я попрошу водія підвезти вас додому. Вам куди, Юрію Федоровичу?

Балакучий колега назвав адресу і похнюпився, геть утративши почуття гумору. Коли Іван висадив його, в машині спершу запанувало незручне мовчання.

— Вибачте, Іване Антоновичу, що вам довелося зробити такий гак. Мені ніяк не вдавалося позбутися товариства цього пана...

— Не варто вибачатися. Біля красивої жінки завжди в'ються чоловіки, це нормально. Та боюся, мені не знайдеться серед них місця.

Він глибоко зітхнув. Занадто глибоко. Ще зовсім свіжа рана нагадала про себе. Іван потер груди. Шура перехопила поглядом цей рух і голос її сповнився цілком щирою тривоною:

— Болить?

— Дрібниці. Не звертайте уваги.

— Це зовсім не дрібниці. Ця рана мало не спроводила вас на той світ.

— Але ж не спроводила, — посміхнувся Іван. — Виходить, не все ще зроблено на цьому.

— Іване, не жартуйте, ви зблідли. Зупиніть машину. Зайдемо до мене. Я мешкаю зовсім недалеко, в отому будинку.

Іван умів терпіти біль. Хлопцям, які неприємніють з найменшого приводу, у спорті дорога коротка. Та зараз він на правду почувався кепсько. Переоцінив свої сили, інакше не скажеш. Увесь день за кермом, а йому б іще полежати. На

— Стривай, стривай, Жуане, хіба вже час до пристрастей таких?

— Не тільки час, кохана, вже й запізно. Я так тебе чекав, я стільки літ...

— Ми трохи більше року як знайомі!

— А я чекав тебе, чекав з дитинства, ще навіть до народження твого.

Які ж уста солодкі... Ні, не мед, нектар богів чи молоко пташине під язиком твоїм... Ця шия, плечі, ці груди, немов яблука, тугі, і наче шовк м'які і ніжні... Тільки...

До світла ближче... Анно, де вона? Де родимка?

— Яка, звідкіль, Жуане?

Ось родимка, на лівому мізинці, а тіло в мене чисте, жоден знак мені грудей ніколи не потворив!

— Як? Ні, цього не може бути!

Вона мені у снах являлась довго...

Не розумію... То чому ж Геннадій описував так дрібно і детально...

— Описував? Геннадій? Та мене ніколи і не бачив він так близько! Розмова, кава — так, але цілунків ніколи не було між нас.

— Стривай-но...

То зради, власне, зради й не було?
То Командора вбито надаремне?

Загуркотіло знову. Зовсім близько. Почулись кроки. Важко, аж камінно, хтось підіймався сходами. Спинивсь біля дверей, немов хотів постукать, але згадав, що він отут не гість і стукать не повинен. Відчинив.

— Жуане, чуєш, хтось до нас прийшов!

— Я навіть знаю хто. Це він, камінний.

І наближались кроки кам'янії, і кам'яніли лиця. Лиш свічки ледь тріпотіли полум'ям кривавим, вихоплюючи з темряви то Анну, то зблідлого незвично Дон Жуана, то гостя. Чи господаря?

— Це я. Мене запрошено на вашу пишну учту.

Його камінні губи ворушилися так важко. Важко голос вилітав із кам'яних грудей. І важко дивились очі. Пильно, аж незрячо.

— Важкий камінний погляд. Ти прийшов?

— Як бачиш, Дон Жуане. Навіть камінь спроможна з місця зрушити любов.

Не бійся, Анно. Я не карать прийшов — благословити. Дай руку, Дон Жуане.

Літературно-художнє видання

Леся Романчук
ГРАВІТАЦІЯ

Коктейль-казка у чотирьох книгах
Книга друга. Гра 3

Головний редактор *Б.Є. Будний*
Редактор *Г.В. Осадко*
Художник *Г.В. Осадко*
Обкладинка *Л.А. Бейгера*
Верстка *І.О. Демків*

Підписано до друку 8.04.2004. Формат 78×108/32. Папір офсетний.
Гарнітура Book Antiqua. Умовн. друк. арк. 11,7.
Умовн. фарбо-відб. 11,7.

Видавництво «Навчальна книга – Богдан»
Свідоцтво про внесення до Державного реєстру видавців
ДК №370 від 21.03.2001 р.
Навчальна книга – Богдан, а/с 529, м.Тернопіль, 46008
тел./факс (0352) 43-00-46; 25-18-09
publishing@budny.te.ua
www.bohdan-books.com